

Danica Dobrovsky

KNJIŽEVNO VEČE?

Noćas diferencija specifica
visi omamljena o klinu
Oni pregovaraju
o svome mestu
u društvu
o mestu toga društva
u svetu percepcija
(neprimećeno ostalo)

Jer je kucnuo čas
nema prolaznika *po ovakvoj kiši*
u požaru ih se više zatekne

Točak je za sve kriv

Komadaju se te jedinke
nesvesne sebe i svoje mizerije
upadaju u noktima prokopane jame

Čaršavi bolesnih
(slaboumnika u Weltschmerz-u)
vonjaju i mame
kao menstrualna krv bikove u Rimu

Tako je sa onima čijim venama sluz teče

ČISTOTA

pod impresijom opere *Knez Igor*

1.

Prepevavam folkloristiku obučenu u devojku
u devojačku nevinost, onu starinsku, prisilnu
moralističnim preprekama i isprekama
horovi nimfi ih opsedaju kao eumenide
horovi sluđenih i konfuznih htenja, vreli su
i vrela i izvori
i vodoskokno je živeti u svežini neke zapuštene gore
stepski vazduh a miloduhni okusi plutaju kao skrama
žagor bilja, onog umirućeg
i ćutanje u sebi tek rođenih
Rusija, Češka, Lužica
putopisno veče htenja koja su vremenom
postala nalik samim sećanjima
sećam se svih stvari koje želim
da se dogode
Nekada su Amazonke živele punim plućima
zaljubljenih žena
iako bez jedne dojke
trpele su strast na toj jednoj dojci
celi fokus svetla i vatre
blaženi bol boginja
slovenske aporije, slovenska neznanja
stečeno bogatstvo putem ljubavi
Knez Igor se šetka ovuda, mojim venama,
udara jako veslima kojima su ga naučili Skandinavci
Dnjepri i Vltave i Donovi, i Karpatima silazi još plemena
stradalničkih plemena ljudi
neki pevaju, iz straha
neki zapevaju zbog nečije smrti
paganski intuitivno
Slovo im drže, naglas ali među zubima, pod jezikom
rusalke obnažuju stidne delove tela, čupaju malje i
njima im prave konopce, izvlače ih iz mulja
objašnjavaju im poreklo sveta – takvog, sanjalačkog

odurno lepog
nikada *nastalog*, slovenski neodgonetnog,
postojećeg kao što opsena opstaje u mozgovima mitova

2.

Tako je počeo piramidalni oblik hegemonije
negde u dnu su bile niže strasti
niže strasti poput obožavanja bogova
religioznih zamerki, plašnji
gorskih duhova spram duhova iz prošlosti
i sećanja spram priviđenja
Počelo je naveliko
a završilo se beznačajnim skapanjem
sa dražesnosti noći
na drskost samonepouzdanih
Kindurenjem hvalospeva, i pljačkanjem ostava
sve se nekako isteglo u pantljičaru
nečijih femkanja
prevazišlo i žučne bolove i narušavanje tajne
isprečilo se na put zadrnosti zaveta
Nus je postao retkost
(ali ne dragocenost)
čuvane su reči za prozu, misliv da poezija mnogo odnese

Negde na kraju cele idile
živi jedno stado, čistunaca, plodnih
kao oni devojački zubi iz Pesme nad pesmama
sa mukom urezuje nekoliko misli, preko volje već
ne strada jer ne pojmi kako se to strada
smišlja istine
stihove kuje umesto pisma
i sakriva dušu ispod pazuha.